

★ ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ★

Ο ΜΑΒΙΛΗΣ

Στην «Αρμονία» της Σμύρνης, σε σειρά φύλλων, δημοσιεύθηκε αλάκερη ή διάλεξη ποίκαμε στον «Όμιλο Φιλοτέχνων» της Σμύρνης ο ταχτικός συντάκτης του «Νουμά» Πάνος Δ. Ταγκόπουλος για τους ποιητές «Παλαμά, Μαβίλη και Θρ. Σταύρου». Από τη διάλεξη αυτή δημοσιεύουμε ένα χαρακτηριστικό κομμάτι για τον ποιητή Μαβίλη :

Η πρωτότυπη εργασία που μας άφησε ο Μαβίλης, δεν υπερβαίνει τα 50 σονέττα. Τι έχει να κάνει όμως; Κάθε του σονέττο είναι κ' ένας κόσμος, ένα βιβλίο. Η Τέχνη του αξιοθαύμαστη. Ουσία και μορφή ένα. Μεγάλος, άφρατος στη φόρμα. Οι στίχοι του άφραδοί, άρμονικάτατα, τέλειοι. Ό έντεκασύλλαβος στα πολιτισμένα του χέρια πλάθεται σαν το εύκολομάλαχο ζυμάρι. Οι τονισμοί — κανονικοί, οι τομές — στη θέση τους. Ο Μαβίλης θαυματουργεί μ' αυτόν. Ουδέποτε τον σφάλλει. Το μουσικό του αντί, μορφωμένο στην άρμονία του ιταλικού στίχου — καθώς είναι ο έντεκασύλλαβος — οδηγεί σε κύματα προσωδίας, σε κύματα ρίμας, ομοιοκαταληξίας μελωδικής : Ξεπερνά στο σονέττο κάθε, ως εκείνη την εποχή, σονετιογράφο. Είναι ο Έρεντιά, ο Πετράρχης της Ελλάδας, Μελαγχολεί, δακρύζει, γελά μέσα στο έννομα της Τέχνης, αλλά χωρίς να φαίνεται ότι υποτάσσεται στον κανόνα. Η «Αλήθη» του είναι τ' άριστο έργο των άριστοεργημάτων. Είναι στον ποιητικό λόγο εκείνο που εξοργάριζε ο Μπαϊβλιν στο «Νησι των Νεκρών». Το καταστάλαγμα της γλυκειάς μελαγχολίας των ανθρώπων που άντικρύζουνε τη ζωή μέσ' άπ' το θάνατο και που φορές φορές καλοτυχάνε τους νεκρούς που γλυτώνουνε από την πίκρα της ζωής και λημονάνε. Μια τέτια γλυκειάν απολότρωση νιώθω κάθε που θά θυμηθώ τη «Αλήθη» τῷ Μαβίλη, και κάθε που θάντικρύσω την άσπρη βάρκα να οδηγά τις ψυχές τις ανάλαφρες στη μακαρισμένη γαλήνη του νησιού του Μπαϊβλιν.

Μέ τη «Αλήθη» και μέ την «Ελιά» του ο Μαβίλης πάτησε στην άψηλότερη κορυφή του Έλληνικού Παρνασσού. Λάμπουνε σαν δίδυμα εκεί πάνω άστέρια. Κανείς δεν μπορεί νάν τῆς άρνηθεί την υπέρτατη λάμψη τους. Όσο υπάρχει Έλληνική Ποίηση ο Μαβίλης θά ζει. Όσο υπάρχει αίσθηση και αγάπη στα Γράμματα, ή «Αλήθη» και ή «Ελιά» — και μαζί τους το «Μούρωμα», «Εξέλιση», «Καλλιπάτειρα», «Καδράκι» κ. άλ. — θά ζωντανεύουνε μέ το λόγο ή μέ τον ήχο την άσθηση καντήλα του Κερκυραίου τεχνίτη.

Έφ. «ΑΡΜΟΝΙΑ» Σμύρνης

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μονόλογος του Λεβίδη

Είμ' ο Νίκος ο Λεβίδης,
κεκαρμένος και κασίδης,
των πατριών έφευρέτης,
γεραρών σοφών ήγέτης...
Δώσατέ μου την γλαυίδα,
—γράψτε το στη φημερίδα—
φέρετε μου το στίλβον κρένος,
—είμαι πρώτης λαοπλάνας—
Είς την δεξιάν το δόρυ,
—Δόν Κιχώτης με το ζόρι.—
Για τη γλώσσα θά πεθάνω
στην άσπίδα μου έπάνω...
Θάνατος τοῖς μαλλιαροῖς,
μεινομένοις, μαροῖς,
οἱ φωνήν την έλληνίδα
καθιστώντες παλλακίδα,
βούλονται καθείς γνωρίζειν...
Οὐ τῶν πάντων έλληνίζειν.
Εἰς εἰμ' αὐτός, Λεβίδαρος,
έν τῇ γλώττῃ μου κασιδάρος,
έν τῷ κῆ μου μεπεμπαντίδαρος,
ένθα λείπει κ' ένας δίδαρος.

Του ίδιου

Και εἶπε ο Λεβίδης στη Βουλή πῶς: «Μοιάζω με γαῖ-
(δοῦρι,
που όσο κι αν το βρίζουνε, τραβάει πρὸς τ' άχούρι,
ή πρὸς τὴ γ ρ ά σ ι ν, που τὴ λέν οἱ μαλλιαροὶ γρα-
(σίδι...»
Κ' ένα γαῖδοῦρι που φηουσε τέτιο δεινὸ βρισίδι,
αὐτιστιγμῆς ξεπέταξε μιὰ γοερὴ κραυγή,
και δήλωσε ότι ποτὲ δὲ θάμπει στη Βουλή!

Και δεύτερο

Έσοῦ άστειευόμενος θάν τῶπες, Νικολῆ,
πῶς μοιάζεις ενα, σοβαρῶς εδαισθησίας, ζῶον-
άλλὰ σ' εχειροκρότησεν ἐξῆθῶμος ή Βουλή,
και ο λαός ήλάλαξεν από το Ὑπερῶον.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

Του Λεβίδαρου

Άκου μιὰ αλήθεια, φαφαλάτῃ
που θά σου πῶ, Λεβίδα
του πῶ ξεκάρφωτου άραμπῃ
ή πῶ λυτῃ εἶσαι βίδα.

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ